

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/95/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118215276
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5118215276.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členiek senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v spore žalobcu: JUDr. PhDr. H. E., PhD., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXXX/XX, W., proti žalovanému: Slovenská republika - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 32C/28/2018-91 z 03. marca 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal náhrady škody vo výške 300.000,- eur podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Okresný súd na daný prípad aplikoval ust. § 1, § 3, § 4, § 5 a § 9 zák. č. 514/2003 Z.z. Nestotožnil sa s argumentáciou žalobcu v tom, že mal byť porušený úradný postup pri vybavovaní trestného oznámenia, ktoré žalobca podal dňa 04.12.2017 na Okresnej prokuratúre Žilina a na základe toho malo byť vydané nezákonné rozhodnutie. Podané trestné oznámenie smerovalo voči vyšetrovateľovi Okresného riaditeľstva PZ SR v Žiline a poukazovalo na to, že tento vyšetrovateľ sa dopustil viacerých trestných činov v rámci vykonávania svojich právomocí. Uvedené trestné oznámenie riešila Inšpekcia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej „Inšpekcia“), ktorá podľa žalobcu nebola zákonným orgánom na prejednanie tohto oznámenia. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 1To/1/2015 z 29.05.2015, ktoré sa okrem iného aj k nezákonnému konaniu Inšpekcie v prípade preskúmvania trestných oznámení týkajúcich sa práce príslušníkov PZ zaoberalo. Napriek tomu, že rozhodnutie Inšpekcie nemohol považovať za zákonné, podal žalobca voči nemu sťažnosť, ktorú riešil prokurátor Okresnej prokuratúry v Žiline a ten v rámci rozhodnutia poukázal na zjednocujúce stanovisko NS SR, podľa ktorého je Inšpekcia v takýchto veciach zákonným subjektom. Žalobca namietal, že zjednocujúce stanovisko súdu nemožno považovať za prameň práva a pokiaľ prokurátor takto postupoval, zakladá to plnú právnu zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup, ktorého výsledkom je nezákonné rozhodnutie. Podľa žalobcu bolo dôležité, že nesprávnym úradným postupom pre rozhodnutie bolo konanie a rozhodnutie nezákonnej Inšpekcie a prokurátor sa s konaním a rozhodnutím nezákonnej Inšpekcie stotožnil, namiesto toho, aby trestné oznámenie žalobcu postúpil kompetentnému zákonnému orgánu.

2. Okresný súd sa s touto argumentáciou žalobcu nestotožnil. Uviedol, že Inšpekcia je zákonným subjektom vo vyšetrovaní podľa zák. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov (Trestný poriadok). Poukázal na to, že takýto záver bol vyjadrený aj v stanovisku trestno-právneho kolégia Najvyššieho

súdu SR sp. zn. Tpj 62/2015, ktoré bolo zverejnené v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 9/15. K argumentácii žalobcu, že takéto stanovisko nie je prameňom práva uviedol, že nie je sice záväzným prameňom práva, avšak vzhľadom na inštitúciu, ktorá takéto stanovisko vydala, je možné a aj žiaduce, aby súd naň prihliadal. Vydaním takéhoto stanoviska plnil najvyšší súd zákonom stanovenú povinnosť dbať o jednotný výklad a jednotné používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov v zmysle § 16 zák. č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch. Rovnaká povinnosť mu vyplýva aj z § 8 ods. 3 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. O publikovaní predmetného rozhodnutia bolo rozhodnuté v rámci zákonom upraveného mechanizmu, zabezpečujúceho koherentnosť judikatúry (IV.ÚS 60/2010). Výklad najvyššieho súdu, ktorý bol v stanovisku podaný, nie je právne záväzný, fakticky má ale vysokú vecnú autoritu, ipso iure normatívnu silu, a to tak vo vertikálnej línii (voči súdom nižších stupňov) ako aj v horizontálnej línii (medzi jednotlivými senátmi a kolégiami najvyššieho súdu navzájom). Okresný súd uviedol, že nemožno prehliadať podstatný rozdiel medzi rozhodnutím nepublikovaným v zbierke (ďalej len „nepublikované rozhodnutie“) a rozhodnutím, ktoré bolo na podklade zákonom určenej procedúry navrhovania a schvaľovania osobitným orgánom Najvyššieho súdu SR uverejnené v Zbierke (publikované rozhodnutie). Názor vyjadrený v publikovanom rozhodnutí je zároveň zovšeobecňujúcim názorom relevantnej väčšiny členov kolégia Najvyššieho súdu SR, ktoré vždy tvorí viacero senátov. Pokiaľ sa názor vyjadrený v nepublikovanom rozhodnutí odkloní či odchyli od názoru vyjadreného v publikovanom rozhodnutí, ešte bez ďalšieho nedochoádza k „prekonaniu“ názoru, na ktorom spočíva publikované rozhodnutie. Okresný súd vychádzajúc z publikovaného stanoviska Najvyššieho súdu SR ustálil, že Inšpekčná služba PZ bola zákonným orgánom pre prejednanie a rozhodnutie o trestnom oznámení žalobcu. Neboli tak zistené okolnosti nesprávneho úradného postupu na strane žalovaného, čím nebola splnená prvá a základná podmienka pre priznanie nároku na náhradu škody v žalobcom uplatnenej výške. Tým, že nebol zistený nesprávny úradný postup, na jeho základe nemohlo dôjsť ani k vydaniu nezákonného rozhodnutia. Nad rámec tohto záveru okresný súd konštatoval, že rovnako výška náhrady škody uplatnená žalobcom nebola z jeho strany nijakým spôsobom preukázaná, najmä v čom mala spočívať tvrdená ujma, aký bol rozsah zásahu do jeho práv a oprávnených záujmov. Žalobca zároveň nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti medzi tvrdeným konaním a následkom - ujmu, a to napriek tomu, že príčinná súvislosť je skutkovou skutočnosťou, ktorej preukázanie zaťažuje žalobcu. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP, a to podľa pomeru úspechu strán sporu v konaní. Keďže žalovaný bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a žiadal „o zrušenie napadnutého rozsudku zo dňa 03.03.2020 v celom rozsahu a o konanie a rozhodnutie celej veci na základe skutkového stavu a platného práva a v jeho hraniciach“. Poukázal na to, že nárok v predmetnej žalobe odôvodnil dvoma rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, ktoré Inšpekciu ako sekciu Ministerstva za orgán činný v trestnom konaní nepovažovali. Okresný súd ako súd najnižšej inštancie bol a aj je právnym názorom Najvyššieho súdu SR v rozhodnutiach o postavení nezákonnej Inšpekcie, ktorá v danej dobe policajným orgánom nebola, viazaný. No okresný súd konal ako by tieto rozhodnutia Najvyššieho súdu SR neexistovali. Išlo sice o individuálne rozhodnutia, ktoré neboli vydané v prejednávanej veci, avšak jasne definovali postavenie Inšpekcie v trestnom konaní ako orgánu nezákonného, o čom bol súd dokázateľne informovaný. V prípade, že by tieto rozhodnutia okresný súd nezaväzovali tak aj z Trestného poriadku, ktorý je všeobecne záväzný vyplýva, že úradníka akéhokoľvek ministerstva nepovažuje za orgán činný v trestnom konaní. Stanovisko kolégia Najvyššieho súdu SR pokiaľ nie je v súlade s rozhodnutím tohto Najvyššieho súdu SR nesmie súd prvej inštancie brať do úvahy a nemôže ho ako občana týmto zaväzovať, pretože stanovisko nielenže nemá podporu zákona, ale je výslovne protizákonné. Žalobca uviedol, že stanovisko kolégia NS SR podľa Ústavy nie je prameňom práva a ani súdnym rozhodnutím, ktoré by mohlo ním označené rozhodnutia Najvyššieho súdu SR hovoriace o nezákonnosti vtedajšej Inšpekcie zrušiť. Prameňom práva je ale Trestný poriadok, ktorý za orgány činné v trestnom konaní považuje len prokurátora a policajta a nie úradníka ministerstva. Okresný súd nad rámec tohto právneho názoru, s ktorým nesúhlasí vyslovil záver, že nepreukázal dôvodnosť výšky požadovanej sumy odškodnenia nemateriálnej ujmy. S týmto záverom žalobca nesúhlasil a namietal, že dôkazné bremeno o nemajetkovej psychickej a morálnej ujme v žalobe a v jej doplneniach uniesol dostatočne. Keď štátne orgány konajú a vydávajú rozhodnutia bez zákonného podkladu a legitimizujú nezákonné konania nezákonných orgánov, občan, ktorý sa cíti už beztak poškodený policajtom, stráca zvyšok právnej istoty, lebo trestné oznámenia na tohto policajta rieši nezákonná Inšpekcia. Generálna prokuratúra SR, ktorá má chrániť poškodené a ohrozené práva a právom chránené záujmy fyzických

a právnických osôb schvaľuje výstupy nezákonnej Inšpekcie. K výške požadovaného finančného zadosťučinenia poukázal na to, že rozhodne necíti, že by jeho ujma bola nižšia ako ujma emeritného sudcu JUDr. R. U., ktorý za nesprávny postup Generálnej prokuratúry vysúdil tiež 300.000,- eur. Žalobca ďalej uviedol, že so sudkyňou, ktorá o napadnutom rozsudku rozhodovala, má z minulosti skúsenosti ako s objektívnym človekom, ktorý sa práva striktnie drží. Preto vníma celú vec ako výslovne politickú, čiže ako dôsledok prehry strany Vlasť JUDr. R. U. a ako výsledok pnutia medzi názorovými skupinami sudcov, ktoré pravdepodobne končilo nátlakom na túto sudkyňu (zo súdu ma pochádzať aj sudca, ktorý mal pre príslub kariérneho rastu za politické stanovisko kolégia NS SR hlasovať tiež), ale aj ako výsledok možného nátlaku Generálnej prokuratúry SR, kde sa pravdepodobne mohla proti jeho osobe angažovať do neho zamilovaná prokurátorka Mgr. T. E. ako manželka jeho bratranca, vyšetrovateľa Ing. H. E. - kolegu vyšetrovateľa JUDr. H. E., ktorého trestným oznámením napadol, o čom rozhodovala práve nezákonná Inšpekcia. O spolitizovaní celej veci svedčí aj fakt, že hoci konanie prebehlo dňa 14.11.2019 a hoci ide zároveň o otázku, ktorú je povinný vyriešiť v priebehu niekoľkých minút už adept na štúdium práva, sudkyňa si vyhradila čas na takmer 3 mesiace, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktoré na základe Trestného poriadku bývalú Inšpekciu dôvodne označuje ako nezákonný orgán činný v trestnom konaní mohlo byť prelomené iba nálezom Ústavného súdu SR, avšak žiaden takýto nález, ktorý by konštatoval zákonnosť nezákonnej Inšpekcie neexistuje.

4. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu prostredníctvom Okresnej prokuratúry Žilina v podaní zo 14.05.2020 uviedla, že odkazuje na svoje predchádzajúce vyjadrenia prezentované pred súdom prvej inštancie, ktorého rozsudok považuje za zákonný a vecne správny.

5. Žalobca v odvolacej replike k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu poukázal na to, že predmetné vyjadrenie je ukážkou toho ako Generálna prokuratúra SR v istote v jej dominantnom postavení a v istote o náklonnosti všeobecných a trestných súdov fakticky vôbec nepracuje, len sa v uzneseniach bezhlavo stotožňuje s policajtom a v analýzach zas v plnom rozsahu odkazuje na iné právne dokumenty. Následne sa žalobca tak ako v podanom odvolaní vyjadril k nezákonnosti Inšpekcie a k nemožnosti nahradzovať znenie zákona stanoviskom Najvyššieho súdu SR, ktoré nie je prameňom práva.

6. Pri dodržaní procesného postupu okresným súdom podľa § 374 ods. 2 CSP žalovaný odvoláciu dupliku vo veci nepodal.

7. Krajský súd ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 379 CSP a § 380 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

8. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd (§ 387 ods. 2 CSP). Takýto postup je v súlade s judikatúrou Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (viď napr. III.ÚS 78/05, II.ÚS 264/08, IV.ÚS 372/08).

9. Súčasne odvolací súd preskúmal i námietky žalobcu uvedené v jeho opravnom prostriedku a po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

10. S ohľadom na obsah podaného odvolania je zrejmé, že odvolateľ sa nestotožnil s právnym posúdením veci okresným súdom a jeho právnymi závermi tak ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

11. Významnou z hľadiska posúdenia dôvodnosti podaného odvolania je zodpovedanie otázky, čo je to ustálená judikatúra a jej dopady na rozhodnutia súdov. Pod judikatúrou možno rozumieť rozhodovaciu prax súdov a judikát je samotné súdne rozhodnutie, ktoré je výsledkom tejto rozhodovacej praxe. Judikatúra nemá v strednej Európe taký význam ako v anglo-americkom právnom systéme. V

kontinentálnom právnom systéme, do ktorého Slovenská republika patrí, je primárnym, najdôležitejším a zvrchovaným prameňom práva zákon alebo právny predpis. V tejto súvislosti sa hovorí o systéme pisaného práva. Naproti tomu v anglo-americkom type právnej kultúry má primárny význam judikatúra, teda precedens. V tomto právnom systéme sa každý nižší súd musí riadiť rozhodnutím súdu vyššieho. Avšak ani v kontinentálnom systéme práva (kde radíme aj SR) nemá judikatúra marginálny (okrajový) význam. Rozhodnutia súdov právo síce netvorí, ale ho interpretujú. Je to dôležité jednak preto, že právne normy nemôžu obsiahnuť celú problematiku a jednak sa postupom spoločnosti môže interpretácia zákona súdmi meniť bez toho, aby bolo nutné meniť zákon. Podľa § 8 ods. 2 zák. č. 757/2004 Z.z. je úlohou Najvyššieho súdu vykonávať prieskum rozhodovacej činnosti súdov v právoplatne skončených veciach a podľa ods. 3 tohto zákonného ustanovenia má dbať o jednotný výklad a jednotné používanie zákonov a iných všeobecne-záväzných právnych predpisov vlastnou rozhodovacou činnosťou a tým, že prijíma stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a zverejňuje právoplatné súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR. Dôležitosť prípadného súdneho rozhodnutia posudzuje kolektívny orgán najvyššieho súdu, ktorý potom rozhoduje, či bude judikát uverejnený v Zbierke. Takéto rozhodnutia sa pokladajú za autoritatívne. Súdy nižších inšancií by potom vo svojich rozhodnutiach mali reflektovať na túto ustálenú rozhodovaciu prax súdov. Okrem toho s účinnosťou nového procesného predpisu, Civilného sporového poriadku - zák. č. 160/2015 Z.z. sa v Slovenskej republike zaviedlo niekoľko novínok súvisiacich s povinnosťou súdov pracovať s judikatúrou ako prameňom práva. Výskyt rozdielnych rozhodnutí v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach, je prirodzenou súčasťou, v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva (viď nález Ústavného súdu sp. zn. I.ÚS 51/2014). Aj v rozhodovacej praxi senátov Najvyššieho súdu môže byť niekedy riešenie interpretačných a aplikačných problémov spojené s procesom postupného zjednocovania názorov, v počiatočných fázach ktorého nie je vylúčená možnosť výskytu rozhodnutí spočívajúcich na odlišných alebo až protichodných názoroch. Právny poriadok SR predvída možnosť existencie rozdielnych právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a upravuje procedúru, prostriedky a nástroje, ktoré majú zabezpečiť koherentnosť judikatúry (viď § 22 zák. č. 757/2004 Z.z.). Tento mechanizmus spočíva najmä v inštitúte zverejňovania súdnych rozhodnutí zásadného významu Najvyšším súdom a v inštitúte prijímania stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov plénom Najvyššieho súdu alebo príslušným kolégium Najvyššieho súdu.

12. Postup okresného súdu, ktorý pri právnom posúdení veci vychádzal zo záveru zjednocujúceho stanoviska Najvyššieho súdu publikovaného v Zbierke súdnych rozhodnutí považuje odvolací súd za správny a s jeho závermi sa v celom rozsahu stotožňuje.

13. Vychádzajúc z obsahu podaného odvolania žalobca predniesol spochybnenie nezávislého rozhodovania zákonnej sudkyne s tým, že poukázal na existenciu možnosti nátlaku na túto sudkyňu, či už zo strany bližšie neoznačených kolegov alebo osôb zo strany pôsobenia Generálnej prokuratúry SR. Tieto svoje podozrenia, ktoré sú všeobecného charakteru, žalobca nijako neupresnil a neuviedol ani žiadne overiteľné skutočnosti, ktoré by dali reálny podklad týmto jeho hypotetickým tvrdeniam. Odvolací súd tak uvedené námietky nepovažoval za schopné spochybníť nezáujatosť a nezávislosť sudkyne, ktorá vec prejednávala.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP vychádzajúc zo zásady úspechu žalovanej aj v odvolacom konaní, ktorej priznal proti žalobcovi nárok na ich náhradu v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštanície po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

15. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania. (§ 76 CMP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)